

Sygn. akt VIII Ka 939/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Wasiluk

Protokolant: Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Elżbiety Korwell

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 roku

sprawy W. P. oskarżonego z art. 157 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 16 października 2014 roku, sygn. akt III K 638/14;

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. za podstawę prawną warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego W. P. przyjmuje art. 69 § 1 i 3 k.k. (pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku).

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżonego W. P. od ponoszenia opłaty i od pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W. P. został oskarżony o to, że:

w dniu 10.05.2014 r. w K. spowodował uszkodzenie ciała A. D. w ten sposób, iż popchnął go ręką powodując tym jego przewrócenie się przez barierkę drogową i upadek na ziemię, w wyniku czego pokrzywdzony doznał rany tłucznej okolicy ciemieniowej głowy oraz skręcenia prawego stawu kolanowego z uszkodzeniem więzadła, co skutkowało naruszeniem czynności organizmu na czas przekraczający dni 7, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 16 października 2014 r. na mocy art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonego W. P. warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami postępowania w kwocie 306,34 (trzysta sześć 34/100) złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator.

W oparciu o przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k., zarzucił powyższemu wyrokowi obrazę przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 66 § 2 k.k. poprzez błędne jego wskazanie jako podstawy warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec W. P. oskarżonego o występki z art. 157 § 1 k.k., który zagrożony jest karą pozbawienia wolności do 5 lat, podczas gdy właściwą podstawą warunkowego umorzenia postępowania w przypadku występków z art. 157 § 1 k.k. winien być art. 66 § 3 k.k.

Podnosząc tego rodzaju zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie art. 66 § 1 i 3 k.k. jako podstawy warunkowego umorzenia postępowania i utrzymanie w mocy wyroku w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Należy przede wszystkim stwierdzić, iż Sąd I instancji w oparciu o właściwie oceniony i przeanalizowany materiał dowodowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do winy oskarżonego oraz wywiódł prawidłowe wnioski co do zachowania oskarżonego. Właściwie uznał, iż wyczerpało ono znamiona występku określonego w art. 157 § 1 k.k. Nadto trafnie doszedł do przekonania, iż w okolicznościach przedmiotowej sprawy najwłaściwsza i najbardziej sprawiedliwa forma reakcji karnej na zaistniałe zdarzenie przestępne to warunkowe umorzenie postępowania karnego. Bez wątplenia w stosunku do oskarżonego spełnione zostały przesłanki z art. 66 § 1 i 2 k.k. zwłaszcza, że stopień winy jak i stopień społecznej szkodliwości czynu nie były znaczne, okoliczności czynu nie budziły wątpliwości, a właściwości i warunki osobiste oskarżonego pozwalały przyjąć, iż w przyszłości W. P. będzie przestrzegał porządku prawnego. W. P. nigdy nie przebywał w Izbie Wytrzeźwień i prowadzi ustabilizowany tryb życia. Oskarżony nie był dotychczas karany. Nie bez znaczenia jest fakt, iż strony zawarły ugodę w wyniku przeprowadzonego postępowania mediacyjnego, a warunki ugody zostały przez oskarżonego wypełnione.

Nie kwestionując zatem orzeczenia o samej zasadności warunkowego umorzenia postępowania i wyznaczonego okresu próby, zgodzić się należy, iż zarzut apelacji oskarżyciela publicznego w pełni zasługuje na aprobatę, a Sąd I instancji dopuścił się podnoszonej przez rzecznika oskarżenia obrazy prawa materialnego. Sąd Okręgowy podzielił również sformułowany przez autora apelacji wniosek odwoławczy.

Przypomnieć należy, że obraza przepisów prawa materialnego (error iuris) może polegać na błędnej wykładni przepisu, zastosowaniu niewłaściwego przepisu lub zastosowaniu go w niewłaściwy sposób, zastosowaniu danego przepisu, mimo zakazu określonego rozstrzygnięcia, lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Podzielić zatem należy tezę, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 roku, V KK 89/08, OSNwSK 2008/1/1183, LEX 549359).

I tak przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy rzeczywiście Sąd I instancji nieprawidłowo rozstrzygnął w zakresie podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania, wskazując art. 66 § 1 i 2 k.k. Występek z art. 157 § 1 k.k. zagrożony jest karą do 5 lat pozbawienia wolności, natomiast zasadą wynikającą z art. 66 § 2 k.k. jest zakaz stosowania warunkowego umorzenia postępowania wobec sprawców przestępstw zagrożonych karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności. Co do przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 5 lat warunkowe umorzenie postępowania jest możliwe tylko w oparciu o przepis art. 66 § 3 k.k., o ile spełnione zostaną przewidziane w tym przepisie warunki. Należą do nich pojednanie się pokrzywdzonego ze sprawcą, naprawienie szkody przez sprawcę albo jeśli pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody. Skoro zatem Sąd Rejonowy uznał, iż powyższe warunki zostały spełnione i postępowanie karne w stosunku do oskarżonego – sprawcy przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności nie przekraczającą 5 lat - należy warunkowo umorzyć, winien był w podstawie prawnej instytucji warunkowego umorzenia postępowania powołać art. 66 § 1 i 3 k.k.

Mając na uwadze powyższe koniecznym okazała się zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie prawidłowej podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania, jaką jest przepis art. 66 § 1 i 3 k.k. w miejsce art. 66 § 1 i 2 k.k. Zaskarżony wyrok nie jest natomiast dotknięty innymi wadami, które powinny być brane przez Sąd odwoławczy pod uwagę z urzędu, stąd też w pozostałym zakresie Sąd odwoławczy utrzymał go w mocy.

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty i od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. uznając, iż przemawiają za tym względy słuszności.